

A felszámolót nem lehet mulasztási bírsággal sújtani helyi adóbecslési kötelezettség elmulasztása miatt, ha a felszámolási eljárás lefolytatására az általánostól eltérő, a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti speciális egyszerűsített felszámolási eljárás keretében kerül sor (1991. évi XLIX. tv. 63/B. §

Az E. Bt. felszámolását 2009. november 19-én rendelte el a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság, felszámolóként a felperest rendelte ki. A felszámolási eljárás 2010. október 4-én befejeződött, a céget 2010. december 6-án törölték a cégnyilvántartásból. A cég felszámolására a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban Cstv.) 2009. szeptember 1. napjától hatályba lépett 63/B. § szerinti egyszerűsített felszámolási eljárás keretében került sor.

Jászberény Város Önkormányzatának jegyzője a felperes terhére a helyi iparüzési adóbevallás benyújtásának elmaradása miatt 50.000 Ft, a vállalkozók kommunális adóbevallás elmulasztása miatt 30.000 Ft bírságot állapított meg. A fellebbezés folytán eljár alperes a határozatot határozatával helybenhagyta.

A felperes kereseti kérelmét a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság elutasította. A felszámolt gazdasági társaság az alperesi határozatban nevesített helyi adóknak alanya ezért az adózással kapcsolatos kötelezettség a felszámolót terhelte. Nézete szerint alaptalan a felperes Cstv. 63/B. § (2) bekezdésében foglaltakra történő hivatkozása, mert ez a jogszabályhely az adóbevallás bírósági megküldéséről nem rendelkezik. Miután a felperes az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 33. § (6) bekezdésében írt módon bevallási kötelezettségének nem tett eleget, ezért az Art. 172. § (15) bekezdésében meghatározottak szerint mulasztási bírság kiszabásának volt helye. A bírság megfizetése alól sem mentesülhetett, mert a kiszabásra okot adó körülmény a felperesnek felróható okból következett be. Megítélése szerint az Art-ból következően a bevallási kötelezettség nemcsak akkor terheli az adózót, ha a fizetendő adója van, hanem az ún. „0” (nullás), nemleges adóbevallás esetén is.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet megváltoztatásával az első- és másodfokú határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Szerinte az első fokú bíróság a tényállást nem teljes körűen állapította meg, abból a jogvita elbírálása szempontjából lényeges tényállási elemeket kihagyott, ezáltal megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat. Ítéletében a felperes jogszabályi hivatkozásai figyelmen kívül hagyásával indokolási kötelezettségét nem teljesítette, helytelenül értelmezte a Cstv. 63/B. §-át, az Art. 178. § 28. pontját és a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 35. § (1), 36. §, 38. § (1) bekezdését. Ezen túlmenően nem értékelte az Art. 14. § (4) és 7. § (4) bekezdésében foglaltakat sem. Hangsúlyozta, hogy a cég korábbi ügyvezetése adatszolgáltatási, irat- és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget, amely miatt a felszámolási eljárás egyszerűsített formában fejeződött be. A Cstv. 52. § (1) bekezdésében megjelölt előírások ezért jelen ügyben nem alkalmazhatók. Hivatkozott arra is, hogy az adós cég csak a felszámolást megelőzően volt alanya a helyi adónak, a cégtevékenység záró adóbevallásait pedig a korábbi cégvezetésnek kellett volna benyújtania. Kifogásolta, hogy a jogutód nélküli megszűnést követően került sor a felperes felhívására, akinek pedig a törvényes képviselési felhatalmazása a felszámolási eljárás befejeztével megszűnt. Egy jogutód nélkül megszűnt nem létező jogalany felhívása fogalmilag kizárt. Szerinte az iparüzési, kommunális helyi adónak a felszámolás alatt álló cég azért nem alanya, mert a felszámolás alatti tevékenysége nem minősül vállalkozási tevékenységnek. Amennyiben mégis az lenne, az egyszerűsített eljárás miatt a záró mérleget nem a Cstv. 52. §-a szerint kellett teljesíteni, hanem a Cstv. 63/B. §-a alapján. Felelőssége azért sem áll fenn, mert az adatszolgáltatás és irathiany igazolt létevel az Art. 14. § (4) és 7. § (4) bekezdése alapján a mulasztás ténye a felperes érdekkörén kívül eső okra vezethető vissza.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperest terhelte-e a felszámolás alatt álló adózó képviselőjében helyi adóbevallási kötelezettség annak ellenére, hogy az tevékenységet nem végzett, és a cég felszámolására egyszerűsített eljárás keretében került sor. A Kúria nem osztja a felperesnek a vállalkozási tevékenység hiányára alapított bevallási kötelezettség szükségtelenségét hangsúlyozó álláspontját, mivel a bevallási kötelezettsége az adott önkormányzat illetékességi területén székhellyel és telephellyel rendelkező vállalkozót attól függetlenül terheli, hogy vállalkozói tevékenységét ott folytatja-e. Így még az ún. „0”-ás bevallás beadására is köteles a felszámoló a záró adóbevallás megtételekor.

Ugyanakkor a perbeli esetben a felszámolási eljárás speciális jellegére figyelemmel vizsgálni kellett, hogy a felszámolónak milyen kötelezettségei voltak az adóhatóság felé. Az Art. 33. § (6) bekezdése kimondja, hogy a felszámolási eljárás alatt álló adózók adóbevallásukat a Cstv. és az Art. rendelkezései szerint teljesítik. Tehát nem kizárólag az Art. előírásai irányadóak a perbeli esetben, hanem vizsgálni kellett a Cstv. rendelkezéseit is. A Cstv. a felszámolási eljáráson belül külön jogintézményként szabályozza az ún. egyszerűsített felszámolást, mely elrendelésének feltétele, hogy a vagyon a várható felszámolási költségek fedezetére sem elegendő, vagy a nyilvántartások, illetve a könyvvézés hiánya miatt az eljárás technikailag lebonyolíthatatlan legyen. Mindkét esetben az adó alapjául szolgáló eredmény nyilvánvalóan nem kerülhet megállapításra, ezért egyik jogszabályhely sem tartalmazza a záró adóbevallás készítésének kötelezettségét. A Cstv. 63/B. § (2) bekezdése írásbeli jelentés készítését, kérelem benyújtását és az adós vagyonának, illetve be nem hajtott követeléseinek hitelezők közötti felosztására vonatkozó javaslat beadását írja elő. A bíróság az, aki a felszámoló jelentését és a vagyonfelosztásra vonatkozó javaslatát többek között megküldi az állami és önkormányzati adóhatóságnak. A Cstv. 63/B. §-a záró adóbevallás készítését nem említi, míg ezzel szemben a Cstv. 52. § (1) bekezdésében szabályozott „rendes felszámolási eljárás” esetén kifejezetten előírja. A fentiekből következően helyes az a felperesi érvelés, hogy a Cstv. 63/B. §-ában megállapított eltérő szabályozás okán helyi adóbevallás benyújtására nem volt köteles. Kötelezettség hiányában pedig a felhívás, illetőleg a mulasztási bírság kiszabása jogszerűtlen.

Mulasztás hiánya okán sem felhívásnak, sem pedig bírságolásnak a jogalapja nem állt fel, a felszámoló a Cstv. 63/B. §-ában foglalt speciális szabályok alapján eljárva, a jogszabályi feltételeknek eleget téve teljesítette kötelezettségeit. A fentiek miatt nem kellett vizsgálni az Art. 7. § (4) és 14. § (4) bekezdésében foglalt kimentés okok fennállását.

A fentiekkel ellentétes jogerős ítéleti és alperesi álláspont téves, ezért a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet, az alperesi és első fokú hatósági határozatokra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

(Kúria, Kfv.I.35.147/2012.)